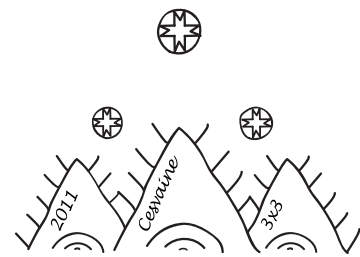

LAIPOTĀJS

otrdiena, 5. jūlijs

Daudz *labās tautas*

Pirmdienas vakarā nometniekus izklaidēja un ar savām prasmēm iepazīstināja Cesvaines novada ļaudis. Divdaļīgā koncerta gaitā uzstājās vairāki pašdarbnieki, to vidū trīs tautas deju kolektīvi (turpmāk - TDK), pūtēju orķestris un divi kori.

Vakara vadītājs, danču meistars un režisors Jānis Šķēle savējos dancotājus nodēvēja par Cesvaines „labo tautu”, kas cītīgi vingrinās, atrod laiku nodarbībām un koncertiem. No daudz kuplākā deju pulka gan ieradušies bija krietni mazāk, saka Jānis, jo šis ir brīvdienų laiks.

Trīsreiztrīsniekus priecēja TDK *Sprīditis*, TDK *Zijuki* un TDK *Dzeldes*. Cesvainiete Sintija (13 gadi) no *Sprīdiša* par 3x3 dzird pirmo reizi, bet noteikti tuvākajās dienās grib

uzzināt ko vairāk un piedalīties: „Dejoju jau sešus gadus, mūsu kolektīvs ir ļoti saliedēts. Tikai vasarā gan visiem grūti savākties kopā. Koncertējam Latvijā, nesen bijām arī Čehijā.”

Nometnieki uzzināja, ka tautasdziesma *Div' pļaviņas es nopļāvu* cēlusies Cesvaines pusē. Savukārt slavenās folkloras vācējas Marijas Gubenes veikumu apkopojis un pierakstījis Jurjāņu Andrejs.

Cesvaines pūtēju orķestris, kā stāsta tā vadītājs Oļģerts Ozols, pastāv jau kopš 1969. gada un tā pamatā ir kādreizējais skolēnu pūtēju orķestris. 23 cilvēku kompānija nometniekiem atskaņoja maršu, Raimonda Paula *Tēvs, māmiņa* un slāvu polku.

Savukārt nometnieki sirsnīgi aicināja cesvainiešus droši piedalīties 3x3 saietā dzīvē, kuplinot vakara programmas. ■

Laura

DIENASKĀRTĪBA

Trešdiena, 6. jūlijs

Latviet` s esmu. Bet – vai esmu?

8.00 – 9.00	Celšanās, rīta rosme
9.00 – 9.30	Brokastis
9.40 – 10.10	3x3 TV ziņas
10.15 – 12.45	Rīta ievirzes
13.00 – 14.30	Pusdienas
14.30 – 19.45	Iepazīstam Cesvaines novadu. Vakariņas pie ezera
19.45 – 21.15	Sveciņu dievkalpojums luterāņu baznīcā
21.15 – 21.30	Vakara pasacīņa mazajiem
21.30 – 22.30	Brīvais mikrofons (skolas zālē)
22.30 – ...	Nikšana, nakts viesis Marija Bērziņa, zoles turnīra fināls

Mēs nākam no savām mājām. No savas ģimenes

3x3 aizsācēja Līga Ruperte dalījās pārdomās par šodienas motīvu: „Ikdienā mēs bieži vien nepadomājam, cik ārkārtīgi svarīgi ir tas, no kurienes mēs nākam. Mēs esam savas ģimenes ražojums – lai saprastu sevi, mums jāsaprot citi, jāsaprot mijiedarbība, kas ģimenē noris. Varam domāt – kādas ir mūsu ģimenes vērtības, skats uz pasauli? Vai mēs savā ģimenē domājam, ka cilvēki ir labi vai ļauni, vai tie cenšas vai necenšas, vai ir vērts – vai nav vērts...? Ģimene mums ieliek pamatus, cerams, ka tikai labā veidā. Citreiz ne. Un tad rodas jautājums, cik mums ir spēka, lai labotu to, ko nododam nākamajai paaudzei. Labošana ir iespējama, katrs esam savas laimes kalējs. Esmu pārliecināta, ka ģimenes saites ir jākopj, jāuztur un jānodod tālāk. Stipra ģimene ir bagātība, ko neviens nekur un nekad nevar mums atņemt.”

Valdis Čirksts, 37 gadi, no ASV:

Manas mājas ir tur, kur ir mana ģimene. Dažādu apstākļu dēļ es jau desmit gadus nedzīvoju Latvijā, bet es ļoti gaidu to dienu, kad varēšu te atgriezties. Kad? Tad, kad mans mazais blēdis paaugsties un pats varēs atlidot uz Latviju. Nāku no Aizkraukles, visdrīzāk, arī reiz atgriežoties, apmetīšos vietā, kur esmu dzimis un audzis – Aizkraukles pusē. Tur pavadīta bērnība, vēl aizvien dzīvo mana māte, vecmāte, kā arī draugi, kuri vēl nav aizceļojuši. Latvija kopumā ir manas mājas. Esot prom, pietrūkst tas, ko mēs šeit tēvzemē darām. Piemēram, ļoti labprāt gribētu iet plāvē, vārtīties, saplūkt zāli, – lietas, kas rietumu sabiedrībā jau sen ir aizmirstas. Cilvēki ir atrāvušies no dabas. Bet šeit tas viss ir dzīvs un īsts nevis patēriņa produkts. Piemēram, kā pirts kustība,

Eduards Krūmiņš, 20 gadi, Rīga:

Patiesībā tieši šis laiks manā dzīvē ir pārdomu periods par šo tēmu – mājām. Jo es nāku no Rīgas, bet pēdējos četrus gadus mēs strādājam uz vectēva zemes, kas atstāta mantojumā. Esam iekopuši rituāla vietu, svinam saulgriežus un citus svētkus. Šajā tēmā esmu nedaudz profesionāli iesaistījies – rakstu kursa darbu par to novadu un folkloru. Tagad sāku domāt – vai manas mājas ir vieta, kur esmu dzimis un audzis? Vai tās tomēr ir jāmekē tur, kur ir bijušas manas saknes – Liepupes pagasts, Zeltiņi. Mājas gan vairs tur nav, tagad tur it ļoti spēcīga uguns vieta.

Sandra Vorkale, gadi – tik, cik deviņpadsmit govīm ragi, Ludza:

Manās mājās ir dzīvojušas vairākas paaudzes un tajās mājās ir spēks. Tās man ir dārgas, jo šīs mājas vēl aizvien pastāv, un pa to zemi ir staigājis vectēvs un vecvectēvs. Uz mājām *Ceplīši* Leņķu pagastā, Rēzeknes novadā, braucu gandrīz katru nedēļas

Interesē viss, kas saistās ar Cēsivaini

Pirmdienas kopreferātu saietā dalībniekiem bija sagatavojis Cēsvaines novada domes priekšsēdētājs Vilnis Špats.

Neskatoties uz skaitliski nelielo klausītāju skaitu, saruna izvērtās interesanta un saistoša abām pusēm un ieilga divu stundu garumā. Tā kā vairākums klausītāju bija ārzemēs dzīvojošie latvieši, tad viņus interesēja visas pašvaldības darba nianšes. Gan tas, kā tiek ievēlēti deputāti, gan tas, kā notiek reālais darbs un sadalīti pienākumi Cēsvaines domes administrācijā un iestādēs. Sarunas laikā nedaudz tika skarta arī vispārējā politiskā situācija Latvijā. Neiztika arī bez tīri sadzīvīsku jautājumu apspriešanas, ar ko nodarbojas cēsvainieši ikdienas darbā un brīvajā laikā. ●

Valda

nogali, vasarās gan laiku pavadu tur biežāk. Tā ir vieta, kur viss sākās. Ja tur nebūtu mani vecvecāki, manis tur nebūtu. Katru zemes saujīņu, ko viņi mīlēja, man tagad sanāk mīcīt ar kājām. Jo esmu tāds savdabīgs viesis, kas ieskrien, pieskaras zemei un aizskrien. Viņiem tā bija mīļa, dārga zeme, vieta – barotāja. Man vairāk ir sargātājas loma. Es tur iestādu kādu burkānu, bet viņiem tā bija vitāli svarīga dzīvošanai, jo maizi jau veikalā nepirka, paši taisīja. Mana tēva mājas esam palaiduši vējā, ir tā skumji un sāpīgi par to. Mājas ir vieta, no kurienes nākam. Un vieta ir svēta.

Biruta Moroz, 67 gadi, no Sibīrijas:

Es esmu rīdzene. Asociācija ar bērnības mājām – priekšpilsēta, Lubānas iela, bruģēta iela. Krusttēvs ved gurķus pārdot, mēs viņu pavadām, sēžam zirga ratos un kratāmies. Mana bērnība ir diezgan interesanta un smaga, jo tas ir pēckara laiks. Esmu dzimusi 1944. gadā, manā dzimšanas apliecībā sīkiem burtniņiem rakstīts – tipgrāfija atrodas Ādolfā Hitlera ielā. Mans liktenis mani ir aizvedis uz Sibīriju, bet esmu tur aizbraukusi brīvprātīgi, precoties ar vīru. Man tur ir meita un mazdēli. Esmu ļoti laimīga, ka tālajā Omskā esmu atradusi latviešu biedrību. Mēs sanākam kopā katru svētdienu, dziedam, dejojām. Mūs aicina uz visiem pilsētas svētkiem. Cēsu novads mums palīdzēja iegādāties īstus latviešu tautas tērpus. Tur ir draudzības nams, kur sanākam kopā un uzturam latviskumu. ●

Laura un Monta

Orientējoties ģimenē

Šis ir pirmais 3x3 saiets, kurā piedalās kuplā Janovu ģimene – vecāki Valdis (34) un Karīna (31) ar saviem četriem dēliem – Jēkabu (10), Pauli (7), Sebastianu (2,5) un Timoteju (5 mēneši). Par 3x3 kustību dzirdētās labās atsauksmes radījušas interesi par nometni jau sen, taču pieteikties tieši šogad uz to pamudinājusi Baškeviciu ģimene, kuri pagājušajā gadā piedalījās nometnē Mālpilī.

Divi lielie, divi mazie

Kādas ievirzes apmeklējot nometnē? Valdis smeļot stāsta, ka visvairāk pieskatot bērnus: „Bijām uz bērnu darza ievirzi, bet Sebastiansarvisādiemviltīgiempaņēmieniem pamanījās izbēgt. Skolotājs arī pamanīja tikai pēdējā brīdī, tādēļ es viņu tagad pieskatu. Bet nedēļas laikā noteikti aiziešu uz kādu ievirzi!” Karīna apmeklēja kokles nodarbību, jo nekad nav spēlējusī nevienu mūzikas instrumentu, bet ļoti griboties beidzot apgūt šādu prasmi. Jau pirmajā nodarbībā esot daudz ko iemācījusies. Karīna apmeklēja arī Līgas Reiteres vadīto ievirzi *Zāļu sievas padomi*: „Man ļoti patīk! Viņa tādas pamata dzīves gudrības māca, vienkārši fantastiski klausīties.” Paulis iet uz leļļu teātri, bet Jēkabs – koka darbiem. Bet abi kopā piedalās sporta nodarbībās un animācijā. Tomēr puīšiem vislabāk patīkot tieši sports. Un kā nu ne! Uz nometnes atklāšanu ģimene ieradusies *pa taisno* no orientēšanās nometnes *Kāpa*. Tur viņi pavadījuši trīs dienas, divas naktis gulējuši teltīs un visi sportojuši – arī mazie. Sacensību dalībnieku skaits esot bijis milzīgs, ap 2000 sportistu. Paulis un Jēkabs katrs savā vecuma grupā izcīnījuši 4. vietu no 60 puīšu lielas konkurences, par ko abi vecāki ļoti lepojas. Ģimene uz orientēšanās sacensībām brauc jau 10 gadus, arī vecmamma ņemot līdzi. „Tā ir tāda labā lieta, ka tiekam visa lielā, kuplā ģimene uz šo pasākumu kopā,” stāsta Karīna.

„Viņi nodarbojas ar bērniem!”

Jautāju, ar ko Valdis un Karīna nodarbojas ikdienā? Neviens no vecākiem vēl nepagūst atbildēt, kad pirmais iesauca Paulis: „Ar mums! Viņi visvairāk nodarbojas ar mums, visiem bērniem!” Karīnai kādreiz bijis savs uzņēmums *Dabas dobe*, bet to pārdevusi un tagad jau pusotru gadu pavada mājās ar bērniem, auklējot divus mazākos. Valdis strādā par pārdošanas daļas vadītājs somu IT uzņēmumā, kas Latvijā ražo programmatūru banku maksājumu kartēm, un tirgojas pa visu

pasauli – pat Āfriku. Lai arī Janovi jau sešus gadus dzīvo Siguldā, Valda darba diena risinās Rīgā, tādēļ katru dienu sanākot braukāt. Kā var atrast laiku, ko pavadīt kopā ar ģimeni? „Pēdējā laikā esam nonākuši pie secinājuma, ka ir ļoti svarīgi pavadīt laiku ar katru bērnu individuāli. Piemēram, nesen Valdis ar Jēkabu ar riteņiem bija vienas dienas izbraukumā pa Zemgali. Tas abiem uzreiz kļuva par kopīgo notikumu. Es savukārt daudz ar Pauli kopā eju uz koncertiem Siguldā,” stāsta Karīna. Vai jaunie vecāki jūtas kā paraugģimene mūsdienu Latvijas demogrāfiskajā situācijā? „Darbā, kad sarunas aiziet par ģimeni, un pasaku, ka man tā ir liela – četri bērni –, tad visi ir šokā. Tik jauns, un jau tik liela ģimene! Es tad parasti atbildu – vajag mācēt, mācieties!” smejas Valdis. Valdis un Karīna stāsta, ka lielas ģimenes izveidošana nekad nav bijis konkrēts mērķis, bet tik un tā par to jūtoties labi. Un ir jau ar ko lepoties. Paši vien bērnus audzinot, jo vecmāmiņas dzīvo Rīgā.

Tikai viens bērns – tā ir brīvība

Valdis un Karīna iepazinušies luterāņu draudzes jauniešu vasaras nometnēs, kur jaunībā kopā pavadījuši laiku un sadraudzējušies. „Sen jau gaidījām iespēju, kad varēsim braukt uz nometni ar visu ģimeni, jo ir ļoti svarīgi, ka varam visi būt kopā. Jo daudzas nometnes ir tikai bērniem, kur brauc arī mūsu puikas,” stāsta Karīna. Vai tik kuplam skaitam ģimenē ir viegli sadzīvot? „Visvairāk vēlamies iemācīt bērniem satiecību. Tas mums ir vislielākais izaicinājums. Jo puīšiem kā jau puīšiem tās emocijas sit augstu vilni, viņi mierā nosēdēt nevar. Tādēļ mēs kopā mācāmies laipnību, pieklājību vienam pret otru. Tas ir tāds ikdienas process, kas tieši

emocionāli visvairāk paņem laiku,” atzīst četru puiku mamma. Valdis gan norāda, ka, arī esot laipniem un draudzīgiem, vienalga jau dažreiz sanākot pa asākam vārdam: „Tādā barā esot, nav iespējams, ka nepasprūk pa kažķim.” Puikām daudz patīkot daudzīties, un, lai arī kā griboties mieru un klusumu, nevar cerēt uz to, ka katrs savā stūrīti apsēdīsies un lasīs grāmatu – tas ir dabiskais, kas ir jāpieņem, ja ir liela ģimene, turklāt – visi puikas. 12. jūnijā pāris svinējuši 12 gadu kāzu jubileju, abi vecāki ar pastarīti Timoteju aizbraukuši uz jūru atpūsties: „Tikai viens bērns līdzi. Tas bija absolūtais atvaļinājums. Nesapratām, ko darīt. Nav nevienam jāpienes zeķes, jāmeklē kurpes un kreklis, ko vilkt mugurā. Cilvēki, kuriem ir tikai viens bērns, neapzinās, kāda brīvība viņiem ir,” smejas četru puiku vecāki. Arī paši, kad piedzimis vecākais dēls Jēkabs, savā ikdienā daudz ko mainījuši neesot. Tāpat vienmēr ņēmuši viņu līdzi laivu braucienos un ceļojumos ar teltīm. Ar vienu bērnu dzīves veids neesot jāmaina. Tagad, kad mazajam ir tikai daži mēneši, vairāk pa mājām sanākot dzīvot, bet, kā saka Valdis – paies divi gadi un atkal būs vairāk brīvības. Karīna un Valdis cenšoties vienreiz pa diviem gadiem aizbraukt divatā uz ārzemēm kādā ceļojumā, tomēr tas nesanāk bieži. „Varbūt dažreiz gribas aizbraukt pamakšķerēt vai ko citu. Bet ir lietas, kas jādara tādēļ, ka ir jādara kopā ar ģimeni, un savas intereses tad ir jāprot nolikt malā,” atzīst Valdis. „Mēs ļoti līdzvērtīgi piedalāmies visās ģimenes lietās,” stāsta Karīna. „Gan mājas darbos, gan ēst gatavošanā. Pienākumos, kas it kā tradicionāli ir uz sievietes pleciem, Valdis visur piedalās un palīdz. Man tas dod lielu atspaidu. Zinu, ka varu viņam uzticēt visus četrus bērnus, neesmu piesaistīta pie mājām, varu kādreiz aiziet uz teātri. Daudz bērnu – tas ir forši!” pārliecināti saka Karīna. „Atbalstām viens otru. Esam ļoti satīcīgi, neturam ļaunu prātu. Ja sastrīdamies, vienmēr izrunājamies. To mēs mēģinām arī iemācīt bērniem – ka ir jāizrunājas, ja gadās sastrīdēties. Vēl ļoti pozitīvi šķiet tas, ka atbalstām viens otra idejas. Kaut vai vārdisks, bet atbalsts ir ļoti svarīgs,” atzīst Valdis. Abiem vēl aizvien ir sagalabājušās kopīgas intereses – patīkot aktīvas izdarības, kultūras pasākumi: „Ja divatā sanāk kopā pavadīt laiku – tas vienmēr ir izdevies un forši!”

Monta

Par sentēvu pleznu apsegšanas mācību

14. gadsimtā esot bijis tā, ka mūsu latviskie barbarsenči šuvuši paši sev zābakus, pastalas un citādus veidojumus, lai nesalst, neslapinās un saudzējās senču pekas. Tieši šādus zābaciņus mums māca šūt Agrita Krieviņa ādas ievirzes nodarbībās. Jāsaka, ka tas ir bezgala interesanti un aizraujoši. Grupiņā esam savākušies dažāda vecuma ļautiņi, no nepilngadīgajiem līdz pat gados pieredzējušiem dalībniekiem, kuriem radošā motivācija strādāt ar ādām ir vienkārši pamēģināt kaut ko jaunu. Agrita neslēpjoties mums atzīstas, ka viņas radošā darbība ar ādām visvairāk balstās uz viņas pašas pieredzi, jo tādas īstenas instrukcijas, kā izšūt zābakus, viņai nav nekad bijis.

Ādas ievirzē otra svarīgākā lieta aiz gribasspēka tiešām ir stiprās rokas, jo citējot Agritu „zole, caurumi, virsa, liekam visu kopā”. Ir jāspēj izdurt simtiem caurumiņu apmēram 5 mm biezajā ādā, ko mēs izmantojam kā zoli. Tur ir vesela tehnoloģija, kuru pirmajā ievirzes

Aelita Batņa apzinīgi pilda Agritas norādes

nodarbībā mums rūpīgi pastāstīja un kurai mēs šobrīd sekojam ar īleniem, nežiem un pacietību. Pagaidām upuru nav, nevajag arī.

Agrita ir tik ļoti aizrāvusies, ka dažbrīd šķiet – viņa joprojām dzīvo 14. gadsimtā. Ievirzot mūs teorētiskajās zināšanās par mūsu kājas uzbūvi, viņa lieto ekskluzīvus barbariskus terminus: viņa uzdošinās mūsu kāju saukt par *kātu*, un *kāta* galā mums esot arī *pleznas*. Varbūt viņa tā sāka runāt, jo tieši tad ievirzes telpā šļūkājot iepeldēja Siliņš Uldis...

Daži ievirzes dalībnieki ir izlēmuši neklausīt Agritas brīdinājumiem par bargo ziemu, kurai esot vajadzīgi rūpīgi nošūti zābaki. Tie, kas dzīvo siltajās zemēs, taisa sentēvu pastaliņas, kas ir nedaudz

vienkāršāks process par zābakiem. Latviskais gars un kvēla nodošanās ādām mūsu ievirzē netrūkst, tāpēc mēs turpinām strādāt!

Pirms mūsu diletantiskās ādas apstrādes uzsākšanas Agrita teica: „Lai mēs to šodien varētu darīt, kādam lopiņam bija jāmirst, tāpēc, izmantojot ādu, lūdzu esam taupīgi un neizšķērdīgi.” Agritas sirsnīgums un ieinteresētība katrā no dalībniekiem noslēdzās kopīgā mijiedarbībā un gaidās pēc nākošās nodarbības. Mazliet gaisu tomēr pabojāja Ulda Siliņa ierašanās, kuram vajadzēja rakstīt kārtējo neįdzīgo rakstu un viņš aizmugurē uzdošinājās sēdēt pilnīgi klusi, bez neviena paša joka. Ļoti depresīvs tips. Cerams, ka viņš vairs nenāks. ●

Reinis

Tīmeklis meklē skatījumu

Ievirzi vada Gundars Kalniņš, kas ikdienas dzīvē rūpējas arī par 3x3 mājaslapas uzturēšanu un papildināšanu. Pirms viņa to no 2002.-2005. gadam darīja Pēteris Kļaviņš.

Piedalīties ievirzē vēlas zēni, kuri atnākuši ar savu skatījumu „uz lietām”. Ievirzes mērķis ir izveidot Cēsaines 3x3 mājaslapu un darīt to tieši no dalībnieku redzes viedokļa. Mazs apmulsums iestājas, kad tiek dalītas tēmas un nozares, par kurām katrs varētu apkopot informāciju. Pēc Gundara paskaidrojuma viss pamazām noformulējas. Katrs izvēlējās tēmu, kas viņu interesē visvairāk.

Par sporta notikumiem apņēmas stāstīt Jānis Mežals un Krišjānis Rubenis.

Par nometnes ievirzēm reportāžu gatavos Uga Kalendris.

Par 3x3 saieta ikdienu novērojumos dalīsies Edvīns Jurķevičs un Rihards Koroševskis.

Nometnes vispārējo apskatu veidos Inta Tuza.

Jēkabs Senkāns vēl nav izvēlējis savu nozari un vēl pārdomā savu izvēli.

Darba grupas plāni ir lieli un darba daudz, lai nedēļas nogalē visi varētu novērtēt kopīgi veidoto jauno mājaslapu. ●

Inta,
nometnes dalībiece no Vadakstes

Prieks strādāt ar pašiem labākajiem

Ievirzi „Koka darbi” vada Jānis Galejs. Jānis ir cesvainietis. Arī senči vairākās paaudzēs dzīvojuši Cesvainē. Ikdienā viņa darbs saistīts ar Cesvaines vidusskolu, mācot pušiem mājturību. Vakara stundās Jānis vada autovadītāju kursus. Krietns laiks tiek ielānots arī praktiskās braukšanas apmācībai, jo autovadītāja apliecību vēlas iegūt daudzi. Autoapmācība Cesvaines vidusskolā tiek mācīta jau vairāk nekā 30 gadus. Kādreiz tā bija obligāta, tagad vidusskolēnu priekšrocība ir tā, ka par teorētisko apmācību nav jāmaksā.

3x3 saieta dalībniekiem pirmajā nodarbībā bija iespēja darboties ar figūrziņi. Pamata figūra Ugunskrusts. Jaunieši strādāja ļoti radoši un katram tas iznāca nedaudz savādāks.

Kā atzīmēja ievirzes vadītājs, visiem ir liela griba darboties. Viss tiek darīts ar lielu rūpību un ieinteresētību. Nodarbībām atvēlētais laiks paiet ātri. Turpinājumā darbs noritēs vairāk individuāli, jo katram no 15 ievirzes dalībniekiem ir savas vēlmes, tāpat arī iepriekšējā pieredze darbam ar koku ir atšķirīga.

Nedēļas nogalē plānota neliela izstāde, lai ar savu veikumu varētu iepazīstināt pārējos saieta dalībniekus.

Cesvaines viesiem Jānis novēl izmantot iespēju apskatīt pēc iespējas vairāk, iepazīties ar jauniem draugiem un noteikti uzkāpt Cesvaines pils tornī, lai izbaudītu ainavu, kur Vidzemes centrālā augstiene satiekas ar Lubānas līdzenumu. ●

Valda

Ievirzi „Etnogrāfiskā vainaga darināšana un stilizēto etnogrāfisko rotu darināšana” vada Vanda un Imelde Podiņas. Vanda nāk no Latgales puses, uz Cesvaini viņu sev līdz atvedis vīrs Bruno. Ikdienā viņa veic Lazdonas pagasta kultūras darba organizatores pienākumus, bet pārējais laiks paiet, darinot dažādus rokdarbus. Kā viņa pati saka: „Bez tā nevaru. Tā ir mana dzīve!” Vanda ir Tautas daiļamata meistare un Latvijas amatniecības kameras meistare. Kopā ar Vandu nodarbības vada viņas meita Imelde, kas pagājušā nedēļā absolvējusi Rīgas Tehnisko universitāti un ir diplomēta ādas apstrādes dizainerē.

3x3 darbā Vanda piedalās otro reizi. Pirmo reizi tas bija pašā pirmajā nometnē, kur viņa piedalījās kā folkloras kopas Vērtumnieki dalībniece un darbojās arī kā palīgs ievirzē. Pirmā nometne palikusi

spilgtā atmiņā, iespāidi bijuši grandiozi. Kad piedāvāts vadīt ievirzi Cesvainē, piekritusi uzreiz. Ir prieks un gandarījums, ka savas prasmes var pamācīt arī citiem.

Saieta dalībniekus Vanda vērtē ļoti augstu. Pēc viņas atzinuma, tie ir fantastiskākie cilvēki pasaulē un strādāt ar viņiem ir patīess prieks. Vēlme darboties ir tik liela, ka iecerētais darbiņš vienkārši nevar nesānākt. Dalībnieki tver katru sīkumiņu, ko iesaka ievirzes vadītājs. Un tas, ka – jo vairāk dara, jo vairāk var izdarīt – pierādās arī šeit.

Saieta dalībniekiem Vanda novēl pilnībā izjust atmosfēru, kas šinīs dienās valda. Skatīt, kas skatāms, ieraudzīt kaut ko savu. Ja atliek brīvs brīdis, apmeklēt viņas privāto darbnīcu. Katram savās mājās atgriezties bagātākiem, lai emociju un iespāidu pietiek krietnam laika spārdim un iegūtās prasmes noder ikdienas dzīvē. ●

Valda

Brālīši baltie! Siliņš Cesvainē

Pēc īsas vizītes bišu ievirzē un sarunā ar Puriņu Jāni es ātri nācu pie atziņas, ka te nedrīkst mētāties ar tādām klišejām kā *štrunts par bitēm, kad tik medus!* Nav ieteicams. Jānim pieder 200-300 bišu stropi un mans apbrīns, ka viņš pa šiem gadiem vēl nav nokosts. Es neesmu biškopībā pilnīgs neļēģa. Trīspadsmit gadu vecumā māte mani sūtīja mācīties pie vietējā biškopja. Es vēl šodien nesaprotu kāpēc, jo mums bišu nebija, nedz arī bija gaidāms, ka šai jomā nākamās 50 gados varētu kas mainīties. Gada laikā es iemācījos, kā noņemt stropam jumtu, pūst dūmus, kas un kur iet bitēm iekšā un pa kuru galu nāk kas ārā. Taču reiz es varēju savas zināšanas pielietot praksē. Carnikavas pamatskolai, ieskaitot bēniņus, bija 4 stāvi, un vienu vasaru skurstenī iemetās bišu spiets. *Oi cores!* Mēs ar skolas pārzini izlīdām pa kaplodziņu uz jumta, bruņoti ar spaini, pavārnīcu, dūmkoku un sietiņiem galvā. Lai pasargātu manus kailos stilbus, man bija kājās mammas zīda zeķes, rokās cimdi un labi nodrošināts augšgals. Un, Jānīt, ja tev ir taisnība, ka viens no aizsarglīdzekļiem ir gaišs, gluds tērps, tad kāpēc tās lidojošās drabiņas sāka man kost kājās? Kopš tā laika mana attieksme pret bitēm ir izvairīga. Es ne brīdi nenolieku medu, jo, kā Jānis saka, tas ne vien ir salds, bet latviešiem arī svēts. Pēc īsas vēsturiskas pastaigas pa diviem dravniecības aspektiem es sapratu, ka detaļās ieiet nav iespējams. Kad es ievirzi pametu, pašiem dalībniekiem nebija skaidrs, vai šī bišu mācība tiks pasniegta no ražotāju vai patērētāju viedokļa. Medainu 3x3! ●

Uldis

KRIKUMI

Siliņš (*skatīdamies uz Kirmuškas Jāņa guznu*): „Kurš mēnesis tev ir?”

Kirmuška (*aci nepamirkšķinājīs*): „Astotais.”

Siliņš: „Zvani dzemdību nodaļai! Man liekas, ka tu devīto nesagaidīsi.”

...

Saņēmusi aicinājumu uz Cesvaines *Diviem Torņiem*, Kleopatra prasa Purciemam: „Kas tur būs? Vai daudzīnājums ar lāpu gājienu?”

Purciems: „Kas par lāpu gājienu, Siliņam vārda diena.”

Uzmanību – Cesvainē vadātājs!

Kleopatra: Hei, sveikiņi otrā dienā! Kā veicas izvēlētajās ievirzēs?

Daina: Ko nu tik ātri taujā! Vēl tik visiem pārsvarā apgūšana, spriest varēs nedēļas beigās. Bet, Kleopatra, kur tad pievakarē nozudi? Tevi nemanīja nikšanā.

K.: Lai arī nikšana ir dienas nobeiguma centrs (arī danču placis), tas jau nenozīmē, ka man tur mūžīgi jānīkst. Lai jaunie arī panīkst, nav jau vienmēr viss priekšā jārāda.

D.: Te nu piekritu. Jo vairāk paši darīsim, jo aizraujošāks un neaizmirstamāks gala rezultāts.

K.: Nu, labi, labi. Tā jau nebij, ka nedevis uz nikšanu, bet... te nu brīdinu!!! Cesvainē klejo vadātājs – starp skolu un naktsmītnēm, vakara stundās. VentiņLigai neizdevās nevienas atvērtas durvis atrast guļmājā, māsām Bitīnietēm sūta noslēpumainus sveicienus caur mobilo, Doņu Sandra pat ar auto likumoja starp *Diviem torņiem*, pareizo ceļu meklējama. Bet mani, maģisko spēju pārzinātāju un kaķu pavēlnieci, vispār uzveda uz neceļa. Tas nu galīgi neveda uz nikšanu! tikai ap plkst. 2 tiku atbrīvota, bet tad gan laidu uz naktsmītni, lai vadātājs nepārdomā, un nav mežā jānakšņo.

D.: Labi, ka brīdināji – jāuzmanās!

K.: Vadātājs ne tikai vilina nost no taisnās laipas, bet arī caur tevi var sākt runāt. Kā lai saprot to, ka uz gruzīnu Lašas starptautisko atbildi: „Спасибо за компанию” (paldies par kompāniju) KirmuškaLaila pēkšņi atbild lietuviski: „Aču – prošan” (paldies – lūdzu). Un pēc tam acis bola pārsteigumā par pašas teikto.

D.: Cerēsim, ka visi šie pārsteigumi paliks vakardienā, un atlikušo nedēļu vadātājs tiks mierā.

K.: Tomēr Mārtiņlūvis uztraucies, izmisīgi meklē nometnes avīzē sludinājumu, kur KirmuškaJānis ar savu moci piedāvātu viņu vadāt turp un atpakaļ uz nikšanu, lai vadātājs nepiemestos.

D.: Lai jau meklē, bet lec savām kājām, jo pēc nikšanas nu noteikti Jānītim var piemesties vadātāji, maskējušies par rajona policistiem.

K.: Galvenais ir visu nedēļu laipot pa galveno Cesvaines 3x3 laipu, un viss būs labi! ●

Daina

→ Brīvais mikrofons

Pierakstīšanās uz BRĪVO MIKROFONU IR SĀKUSIES! Pie ēdnīcas ir izlikta kaste ar anketām.

→ Koris gaida dziedātājus!

Koris vēl joprojām gaida dziedātājus pievakares ieviržu laikā 17.15!

→ Zoles turnīrs – piesakies!

Līdz 22.30 var pierakstīties Zoles turnīram! Dalības maksa 0,50 Ls.

→ Transports

8.45 no stāvlaukuma starp internātskolu un internātu atiet oranžs autobuss uz skolu. 18.40 no skolas uz internātiem; 18.55 atpakaļ no stāvlaukuma uz skolu.

→ Mašīnu stāvvietas

Lūdzam mašīnas likt tuvāk baznīcai, lai autobuss var tikt garām!!

→ Ulda Siliņa grāmata

Ir iespēja iegādāties Ulda Siliņa grāmatu „Ko nu, Andriev, dzērājam dzērāja valoda” (3 Ls)!

→ Kreklu tirdzniecība

Infocentrā ir sākusies brīvo kreklu un džemperu tirdzniecība! Var iegādāties arī 2010. gada 3x3 saieta Mālpili krekļus (3 Ls)!

→ Atrastās mantas

Atrastās un pazaudētās mantas vēl joprojām gaida Infocentrā. Lūdzam nākt pakāļ, jo kastē vairs nav vietas!

→ Auklītes

Viktorija Āboliņa (tāl. 26139247), Simona Grāvīte (tāl. 29378083), Alise Kupča (tāl. 27335199), Džeina Korneta (tāl. 28367378).

→ 3x3 saieta ārste

Sarmīte Opmane (tāl. 26342640), skolā, 1. stāvā pretī infocentram.

Redakcija:

Laura Bitīniece
Monta Bitīniece
Ieva Ploriņa
Līga Luste

Uldis Siliņš
Valda Kļaviņa
Gundega Kalendra

Mīļie nometnieki un cesvainieši!

Ar prieku publicēsim jūsu vērojumus, stāstus, jokus un bildes. Rakstiet un nāciet ciemos uz *Laipotāja* redakciju skolā, 2.stāvā. Tāl. 28879068